

Sygn. akt V CSK 278/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko A. G., T. G. i G. G.
o rozwiązanie umowy o dożywocie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt V ACa [...], V ACz [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powódki na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki M. P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 stycznia 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć.

Zdaniem skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące interpretacji użytego przez ustawodawcę w art. 913 § 2 k.c. sformułowania „wypadek wyjątkowy” oraz zachodzi konieczność wykładni tego przepisu, ponieważ budzi on poważne wątpliwości i wywołuje rozbieżności w orzecznictwie. Przedstawione przez skarżącą uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera jednak takiej argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałaby ona możliwość wystąpienia odmiennych ocen prezentowanego problemu czy to, że powyższy przepis nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, zwłaszcza, że art. 913 § 2 k.c. w zakresie wskazanym przez skarżącą doczekał się już wykładni w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2010 r., sygn. akt IV CSK 32/10, niepubl.; por. także: wyrok z dnia 9 maja 2008 r., sygn. akt III CSK 359/07, niepubl., wyrok z dnia 13 kwietnia 2005 r., sygn. akt IV CK 645/04, niepubl., wyrok z dnia 24 października 2002 r., sygn. akt I CK 18/02, niepubl., wyrok z dnia 9 listopada 2000 r., sygn. akt II CKN 342/00, niepubl., wyrok z dnia 25 marca 1999 r., sygn. akt III CKN 209/98, niepubl., wyrok z dnia 28 stycznia 1999 r., sygn. akt III CKN 324/98, niepubl., wyrok z dnia 9 kwietnia 1997 r., sygn. akt III CKN 50/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 133, orzeczenie SN z dnia 9 sierpnia 1962 r., sygn. akt II CR 450/62, OSNC 1963, nr 7 - 8, poz. 167).

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

jw